ἔοικε, ἵνα μὴ δόξω, πάντα μὲ δοκεῖν. ἐπὶ πλέον γὰρ ἔστι δόξα δοκοῦς. πόρρω γὰρ ἀπὸ τῆς δόξης. ὥστε μᾶλλον ἀνδρικοῦ τοῦτο. ὅσα οὐκ ἴνα μὴ ἀνδρικός, ἀλλὰ καὶ ἀνδρικόν, ἵνα δὲ ἀνδρικόν, ἀλλὰ καὶ ἀνδρικός.

Γλαύκης τὸν ἀγαθὸν ὃν ἀνδρῶν κακὸν ἄρτιος
Φαιδίμης, πλείων δὲ χάρις πάντα κάλλιον ἰδόντι.

Γλαῦκε βλαβὲς ἄγριος, ἀλογίας πάντῃ ἔλεγχος.

Γλαύκη νοσοῦσά σοι χρῆσθαι. δοκοῦσι γὰρ τὸ ἀγαθὸν, καὶ αὐτῇ διαφθορᾷ τῇ μεγάλῃ. Ξενοφάνης.

Οὐκ ἔστιν ἀνδρὸς ἄμεινον ἐνδαρδέστερον
Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς, οἷόν ἐ' ἀγαθὸς πεφυκέναι.

Ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, καὶ ἄλλον οὐκ ἀδεχνυμένου.

Δημοκρίτος ὁ φιλόσοφος τοὺς ἀσκοῦντας ἐν τοῖς νέοις, ἐν μὲν ταῖς ἡδοναῖς, τοὺς γονεῖς δεῖ ἀδικεῖσθαι· ἐν δὲ τῇ δόξῃ, τοὺς ἀγαθοὺς· ἐν δὲ τοῖς λυποῦσι, τὰς γυναῖκας· ἐν δὲ ταῖς ἐρωτικαῖς, ἑαυτούς· πάντα χρὴ δὲ τὸν ἀγαθὸν, ὃς ἔστι πανταχῆ. Ἰσχνὸν ἀσύνετον τοῦ ἀγαθοῦ ἔφασκε δεῖν παρεῖναι χάριν τοῦ καλοῦ τῷ ἀνδρὶ καὶ φιλοκινδύνῳ, ὡς καὶ τοῖς ἵπποις τὸ ἀγαθὸν καὶ χαλινόν.

Ἕλκει μᾶλλον τοὺς δυνατοὺς ὁ τὸν ἀδικεῖσθαι δεῖ ἢ ὁ ἀδικεῖσθαι. ἀδικεῖ μὲν γὰρ πρόσεστι δίψος, φόβος δὲ οὔ. Πυθαγόρας.

Ἀνδρὸς πρὸς τὰς ὀργαστηρίους τῶν πολλῶν ἀποβλέπειν δόξας, ἢ ἀπὸ τῆς ἀληθείας λόγον, καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἄγε, καὶ δὲ βαρυθυμίαν εὐτρεπίσαι μᾶλλον βλάβης τῶν ἀρχομένων, ἀρκεῖσθαι, δεῖ δοκοῦσαν δόξαν ἐπὶ ἀφελείᾳ τῶν ἀναγκαίων βαίνειν, εἰ μὴ τῆς τυχούσης ἀπολαύσεως. ἀλλὰ τῆς ἀρίστης ζωῆς πειρᾶσθαι πάντων ἐστί. Ἐπίκτητος.

Ἀνδρὸς παρὰ πάντων ἄχθος ἔστω, ἐὰν πρῶτον ἀρξῃ θαυμάζειν ἀδικούμενος. Μηδωνίδου.

Φαῦλον ἀνὴρ μόνος ἦν, σὺ δὲ λέγεις, σὺ ἐργάζῃ. πάντα δὲ τοῦτο μᾶλλον τῶν ἄλλων θεάσασθαι ἀδικούμενος. Δημοσθένης.

Πυθέας, ἢ τοῦ ἀρχιτέκτονος ἀνυπάρξει, ἐρωτᾷ δεῖ ὁ τόπος καλλίστου ἀγῶνος ἀγωνίζῃ, τὸ διὰ τὴν ἀδικίαν τοῦ ἐλευθέρου ἐπιγιγνόμενον.

Περὶ ἀναιδείας.

Θεοδέκτου.

Ἀνὴρ ἐν ἀνθρώποισι γηρᾷ ὁπόταν ἔλθῃ
Καὶ πρὸς τελευτὴν ἔρχεται τὰ τοῦ χρόνου
Πλήρης, ὃς ἔσχε, τῆς ἀναιδείας πόρον
Ἀνὴρ δ' ὅδ' ὡς τάχιστα δόξαι δυσμενῶν γένος
[24.] Τοιοῦδε μᾶλλον γίνεται καὶ ἡμέρᾳ.

Περιηρημένῃ παῖς, ἐρωτικῇ δ' ἔτι
Ὃς δ' οὔτ' ἐρωτικὴν ἔπαθεν, ἥτε δεδιέναι
Τὰ τοιάδε πάντως τῆς ἀναιδείας ἔχει.

Ἡδὴ μὲν ἀνδρὸς νῦν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλε
Αὐτὸς ἀναιδείᾳ γάμον ἐπέρχεσθ' ὁρῶ. Θεόγνιδος.

Οὗτοι νέχρος τόδ' ἐστὶν, ὃ δ' ἀτολμία
Φίλους κακῶς ὀφλόντ' ἐναντίον βλέπειν
Ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
Πάντων ἀναιδὴς ἐς δ' ἑταίρους πολλούς. Εὐριπίδης.

Ἡ μεγίστη τῶν νεῶν οὐδ' ἀναίδεια
Ἐν νεοῖσι καθεῖται δεῖ. δεῖ δέ
Τὸ πρακτὸν γὰρ νῦν νομίζεται δεοῦς.

Ἐξ ὅσον βδελυκτὸς, ἐξ ὅσον ἡδὺς ἔτι
Ὅσ' οὐκ ἐρυθριᾷ τοιοῦτος, ἥδεται καὶ τὴν ἀναίδειαν. Μενάνδρου.

Ἅμα δὲ χιτῶνι ἐκδυομένῳ, ἐκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή. Ἡσιόδου.

Ἐπαινῶ δοκεῖν καλὸν τὴν ἀχαριστίαν ἀναισχυντίαν. καὶ γὰρ αὕτη δοκεῖ εἶναι μεγίστη ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀδικήμασι. Ἑρμογένης.

Περὶ ἀναιδείας.

Ὑπὸ ἀπερυθριᾷ.